

množství drogy větší než malé dle nového trestního zákoníku

Mgr. Markéta TUKINSKÁ

Úvod

Dne 1.1.2010 vstoupil v účinnost zák. 40/2009 Sb., trestní zákoník (TZ). V § 289 odst.2 TZ je obsaženo zmocňovací ustanovení, že vláda svým nařízením stanoví, co se považuje za jedy ve smyslu §283, 284 a 286 TZ a jaké je množství větší než malé u omamných látek, psychotropních látek a přípravků je obsahujících a jedů. Dále dle odst.3 dále vláda nařízením stanoví, které rostliny nebo houby se považují za rostliny a houby obsahující omamnou nebo psychotropní látku podle § 285 TZ a jaké je jejich množství větší než malé ve smyslu § 285 TZ.

Dne 22.prosince 2009 bylo ve sbírce zákonů pod č. 455/2009 uveřejněno nařízení vlády ze dne 7.prosince 2009, kterým se pro účely trestního zákoníku stanovuje, které rostliny nebo houby se považují za rostliny a houby obsahující omamnou nebo psychotropní látku a jaké je jejich množství větší než malé. Dne 28.prosince 2009 pod č. 467/2009 bylo ve sbírce zákonů uveřejněno nařízení vlády ze dne 14.prosince 2009, kterým se pro účely trestního zákoníku stanoví, co se považuje za jedy a jaké je množství větší než malé u omamných látek, psychotropních látek, přípravků je obsahujících a jedů. Obě tato nařízení nabyla účinnosti spolu s trestním zákoníkem dne 1.1.2010.

Dle předkládací zprávy k nařízení vlády 467/2009 Sb. bylo při vkládání § 289 odst.2 TZ úmyslem zákonodárce usnadnit trestní řízení, neboť dosavadní praxe ukazovala velmi obtížným sjednocení postupu orgánů činných v přípravném trestním řízení při stanovení množství většího než malého a z toho vyplývající nejednotnost v rozhodování. Při určování množství většího než malého pro toto nařízení vycházela vláda ze skutečného stavu na české drogové scéně a velikosti průměrných dávek drog v ČR. U omamných a

psychotropních látek s léčebným využitím pak byla jako větší než malé množství stanovena dávka v sedminásobku běžné/průměrné denní dávky.

Spolu s těmito podzákonnými normami se otevírá hned několik otázek.

Definice trestného činu

Prvně je zde otázka, zda je nařízení vlády vůbec způsobilé tuto otázku upravovat. Z čl. 39 Listiny základních práv a svobod (Listina), vyplývá jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem a jaký trest jakož i jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit. V tomto ustanovení je promítnuta jedna ze základních zásad právního státu, jeho demokratický základ, uplatňování svrchovanosti vůle lidu. Tento atribut nemůže být nijak obcházen či odstraněn, což je zakotveno i v ust. čl. 9 odst.2 Ústavy. Moc zákonodárnou představuje parlament, který je volen občany a jehož projevy jsou tak projevem vůle lidu. Z tohoto hlediska jsou zákony schválené parlamentem odrazem vůle lidu, lid si tak stanovuje, které jednání je protizákonné. Orgány moci výkonné však toto nesplňují. Vládu jmenuje prezident republiky na návrh předsedy vlády. Ústava v čl. 78 opravňuje vládu k provedení zákona a v jeho mezích vydávat nařízení. Vyvstává tak otázka nakolik jsou nařízení 455/2009 Sb. a 467/2009 Sb. nařízeními pouze prováděcími a nakolik tato nařízení definují, které jednání je trestným činem?

Udělejme nyní krátkou exkurzi do trestního zákoníku. Dle § 12 TZ jen trestní zákon vymezuje trestné činy a stanoví trestní sankce, které lze za jejich spáchání uložit. Dle § 13 TZ je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje jako trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. K odpovědnosti za takovýto čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Trestním zákonem je dle §110 TZ rozuměn zák.40/2009 Sb. a podle povahy věci též zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Dále § 111 TZ uvádí, že trestným činem se rozumí jen čin soudně

trestný, a pokud z jednotlivého ustanovení trestního zákona nevyplývá něco jiného, též příprava k trestnému činu, pokus trestného činu, organizátorství, návod a pomoc. Dle čl. 2 odst. 4 Ústavy každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Obdobné ustanovení obsahuje i Listina, která neomezuje toto právo pouze na občany, nýbrž dle čl. 2 odst. 3 Listiny každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Z těchto ustanovení vyplývá, že co je trestným činem, jaké jednání je zakázáno, musí být uvedeno v zákoně, zákon musí obsahovat takový popis jednání, aby bylo možné určit, kdy člověk jedná dovoleně a kdy se již dopouští trestného činu. V souladu s tímto výkladem by podstatné znaky trestného činu měl obsahovat zákon. Množství látky větší než malé, pokud má být závazně definováno, takovýmto znakem jistě je, proto by mělo být stanoveno zákonem.

Vázanost soudů nařízeními

Dále se nabízí otázka, zda bude soud při svém rozhodování vázán nařízeními vlády. Dle čl. 81 Ústavy vykonávají moc soudní jménem republiky nezávislé soudy. Soudce je při svém rozhodování dle čl. 95 Ústavy vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo mezinárodní smlouvou. Ze základních zásad trestního řízení vyplývá, že orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnosti uvedenými v trestním řádu a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Důkazy pak hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Z uvedeného vyplývá, že soudce musí každý případ zhodnotit v závislosti na všech okolnostech, zejména vzhledem k osobě pachatele. Při svém rozhodování soud je vázán jen zákonem, v případě podzákonným norem je oprávněn posoudit jejich soulad se zákonem a v případě rozporu je nepoužít. Opačný přístup - vázanost

soudu podzákonnými normami by ve svém důsledku znamenala nedovolený zásah moci výkonné do moci soudní. Soudce tedy při hodnocení konkrétního případu bude vycházet především z ustanovení trestního zákoníku, který definuje trestný čin, a z toho, že trestní odpovědnost pachatele a důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu (§ 12 odst.2 TZ). V případě pachatele-dlouhodobého konzumenta návykových látek, které má u sebe dávku dle nařízení vlády č. 467/2009 Sb., větší než malou, avšak dle jeho potřeby se bude jednat o množství drogy odpovídající jeho denní spotřebě, se soud bude muset zabývat nejen otázkou, zda je takové množství pro konkrétního pachatele větší než malé ale i otázkou společenské škodlivosti jednání takového pachatele.

Jistě by bylo proti smyslu zákona a proti zásadám spravedlnosti postupovat ve všech případech stejně. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 467/2009 Sb. plyne, že jedním z motivů jeho přijetí bylo zjednodušení trestního řízení, snížení jeho nákladů, odpadnutí zdlouhavého dokazování a vypracovávání znaleckých posudků. Takovéto zjednodušení však nesmí být na úkor práv obviněného, k čemuž stávající úprava nevyhnutelně spěje. Na jedné straně stojí právní jistota člověka-vyhláškou stanovené množství větší než malé, na straně druhé jeho základní práva a svobody.

K obsahu vládních nařízení

Nařízení vlády 467/2009 Sb., kterým se pro účely trestního zákona stanovuje, co se považuje za jedu ve smyslu § 283, 284, 286 TZ, navazuje v příloze 1. na nařízení vlády č. 114/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pouze s několika úpravami spočívajícími především v novém abecedním řazení seznamu. Látky se v seznamu vyskytují pouze jednou, mají-li více názvů, jsou v seznamu uvedeny všechny názvy a dále číselné označení těchto látek. Za množství větší než malé se dle § 1 odst.2 tohoto nařízení pokládá takové množství jedu, které na základě

současných vědeckých poznatků může po jednorázovém nebo opakovaném podání způsobit poškození zdraví. Konkrétní hodnoty nebyly přijaty s ohledem na to, že dle vyjádření odborníků je velmi obtížné, ne-li nemožné, stanovit tuto hodnotu. "Jiné množství jedu bude mít jiný účinek na dítě než na dospělého člověka a to v úzké souvislosti s obranyschopností lidského organismu." ¹

Narozdíl od této obecné definice byly v případě omamných látek, psychotropních látek a přípravků je obsahujících přijaty konkrétní hodnoty určující množství větší než malé, tyto jsou uvedeny v příloze 2 k nařízení vlády č. 467/2009 Sb.

Doposud při určování množství většího než malého soudy přihlížely k pokynu obecné povahy Nejvyšší státní zástupkyně 6/2000 a po jeho zrušení k pokynu obecné povahy 2/2006 Nejvyšší státní zástupkyně, a dále pokynu obecné povahy 1/2008. Tyto pokyny mimo jiné stanovovaly orientační "množství větší než malé" a "větší rozsah" pro látky heroin, morfin, methadon, kokain, THC, LSD, MDMA (extase), amfetamin, metamfetamin (pervitin) a psilocybin (lysohlávky). Oproti tomuto opatření, nařízení vlády stanovuje "množství větší než malé" nejen pro tyto ale i pro ostatní omamné a psychotropní látky. Jsou zde uvedeny i hodnoty pro případ neoprávněného přechovávání léků, obsahujících omamnou látku. Tyto hodnoty byly stanoveny jako sedminásobek běžné dávky. Otevírá se zde zajímavá otázka, kterak budou orgány činné v trestním řízení zkoumat, zda daná osoba lék má či nemá oprávněně-tj. na lékařský předpis. U léků v populaci běžně známých a používaných, jako např. diazepam, se pak budeme dostávat do absurdních situací, kdy si jeden člen od druhého "vypůjčí" lék, protože má stejné problémy a ví, že lék mu pomáhá, a tak se vystaví riziku trestního stíhání, neboť jediná krabička léku obsahuje 40 až 200mg léku. Stejně tak - může být trestně odpovědný vnuk, který půjde babičce vyzvednout léky?

Je poněkud zvláštní, že v případě jedů postačilo obecné stanovení množství "většího než malého", které zohledňuje jednotlivé případy, avšak u omamných a psychotropních látek bylo

¹ Odůvodnění k nařízení vlády 467/2009 Sb.

nutné určit konkrétní hodnoty. Tento rozpor není nikde uspokojivě vysvětlen.

Další nedostatek úpravy lze spatřovat v tom, že pojmy "značný rozsah" (§ 283 odst.2 písm.c) TZ), "velký rozsah" (§ 283 odst.3 písm.c) TZ), "větší rozsah" (§ 283 odst.2 písm d) odst.3 písm. d) TZ) zůstávají nadále legálně nedefinované a k odstranění nejednotného postupu orgánů činných v trestním řízení, tak jak bylo údajně záměrem zákonodárce, dojít ani nemůže.

Nařízení vlády č. 455/2009 Sb., definuje které rostliny a houby se pro účely § 285 TZ považují za rostliny a houby obsahující omamnou nebo psychotropní látku a množství větší než malé u těchto rostlin. Nařízení nijak nezohledňuje současný trend v indoorovém pěstování rostlin konopí, kdy tyto rostliny mohou mít až 24% účinné látky. Další nedostatek lze spatřovat v tom, že nařízení nijak nezohledňuje velikost daných rostlin - např. kokainovník pravý je keř či strom. Při doslovném výkladu pak bude stejně postižen, kdo bude mít doma v květináči malou sazeničku a ten, kdo bude mít keř ve skleníku. Dále je zde otázka, co mají dělat pěstitelé kaktusů, jak mají zjistit, zda jejich kaktus obsahuje omamnou nebo psychotropní látku a co mají v takovém případě dělat, či zda bude v budoucnu přijat zákon zakazující prodej těchto kaktusů.

Dle § 285 odst. 2 TZ je trestný ten, kdo neoprávněně pro vlastní potřebu pěstuje v množstvím větším než malém houby nebo jinou rostlinu než uvedenou v § 285 odst.1 TZ obsahující omamnou nebo psychotropní látku. Co je omamnou a psychotropní látkou definuje zákon o návykových látkách 167/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Vystává otázka, co zamýšlel zákonodárce ustanovením § 289 odst.3 TZ, proč pouze u některých rostlin má být jejich pěstování trestné. Z důvodové zprávy vyplývá, že toto ustanovení bylo do zákona vloženo, neboť zákonodárce považoval za nutné rozdílně upravit trestní postih pro osoby, které pěstují tyto drogy za účelem samozásobení a těmi, které rostliny pěstují pro komerční využití. Nutnost upravit nařízením, které rostliny se považují za rostliny ve smyslu § 285 odst. 2 TZ, zdůvodňuje

zákonodárce zajištěním dostatečné rychlosti na aktuální vývoj. Nabízí se otázka, kdy zákonodárce, v horším případě vláda, dojde k tomu, že i některé volně rostoucí rostliny obsahují omamné a psychotropní látky, a bylo by vhodné omezit či zakázat jejich pěstování. Možná bude nutné zavést na základních školách nový předmět, ve se kterém budou žáci učit, které rostliny obsahují jaké omamné látky. V opačném případě bude soud muset vždy řešit otázku skutkového omylu. Další otázkou je, proč je vůbec nutné stanovovat druhy těchto rostlin, když ze samotného zákonného ustanovení plyne, že pro trestnost jednání je nutno splnit tři podmínky: rostlina musí obsahovat omamnou či psychotropní látku, musí jí být větší než malé množství a pachatel ji pěstuje v úmyslu získat z ní pro sebe omamnou či psychotropní látku. V každém případě tak bude nutné zkoumat, proč pachatel rostlinu pěstoval. V případě, že rostlina není uvedena ve vyhlášce a pachatel ji přesto pěstuje za účelem získání omamné či psychotropní látky uvedené v zákoně, bude pachatel postižitelný dle § 285 odst.2 TZ, neboť soud je v případě nesouladu podzákonného předpisu se zákonem vázán zákonem.

Právní omyl

V souvislosti s drogovými trestnými činy může rovněž přicházet v úvahu právní omyl pachatele. Narozdíl od předchozí právní úpravy, ve které omyl nebyl výslovně upraven, obsahuje současná úprava v § 18 ustanovení o skutkovém omylu a v §19 ustanovení o právním omylu. Doposud na tuto otázku odpovídala pouze právní praxe a věda.

Právní omyl je definován jako nedostatek vědomí protiprávnosti činu při jeho spáchání.² Dle dosavadní judikatury bylo třeba rozlišovat omyl o normách trestních a normách, jichž se trestní zákon dovolává - tento omyl pachatele neomlouval, neboť se uplatnila zásada, že neznalost trestního zákona neomlouvá a k tomu, že pachatel nevěděl, že jeho jednání je trestné, bylo možné

2 JELÍNEK, J. a kol.: Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou, Leges 2009, s. 33-34

přihlédnout jako k polehčující okolnosti, a omyl o ostatních mimotrestních normách bylo třeba posuzovat dle zásad o skutkovém omylu.³ Dle Nejvyššího soudu v souladu s teorií trestního práva se zásada ignorantia legis noc excusat uplatní pouze na ty mimotrestní normy, jichž se zákon dovolává prostřednictvím norem s blanketní nebo odkazující dispozicí. V takovém případě se k okolnosti, že pachatel nevěděl o trestnosti určitého jednání, resp. o jejích podmínkách stanovených v mimotrestní normě, nepřihlíží. Naproti tomu neznalost ostatních mimotrestních norem je třeba považovat za omyl skutkový⁴. Právní omyl je neznalost či mylný výklad norem práva trestního nebo mimotrestních právních norem, které jsou relevantní pro trestní odpovědnost. Pachatel se tedy mylí nebo má nesprávnou představu o tom, zda jeho jednání je nebo není protiprávní ve smyslu TZ⁵. Nikoli pouze neznalost zákona, ale i neznalost ostatních norem, na které trestní zákoník odkazuje, neomlouvá. V již citovaném komentáři k trestnímu zákonu z roku 2003 je rovněž zmiňována zahraniční právní úprava, ve které se lze setkat s myšlenkou, že nedostatek vědomí trestnosti (protiprávnosti) nebo nebezpečnosti činu pro společnost, popřípadě nedostatek možnosti takového vědomí, nepochybně snižuje takovou měrou stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, že to může mít podle obecných zásad za následek i beztrestnost. Současná právní úprava v § 19 odst. 1 TZ uvádí, že kdo při spáchání trestného činu neví, že jeho čin je protiprávní, nejedná zaviněně, nemohl-li se omylu vyvarovat, v odst. 2 tohoto ustanovení jsou uvedena kritéria, za kterých bylo možno se omylu vyvarovat – pokud povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona nebo jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, anebo mohl-li pachatel protiprávnost rozpoznat bez zřejmých obtíží. V důvodové zprávě k TZ se uvádí, že „se navrhuje, aby byl v novém trestním zákoníku upraven i právní omyl (v závislosti, zda se ho mohl nebo nemohl pachatel vyvarovat) jako

3 ŠÁMAL, P. - PÚRY, F. - RIZMAN, S.: Trestní zákon, komentář, 5.vydání, C.H.Beck 2003, s. 51

⁴ Usnesení Nejvyššího soudu ČR 11 Tdo 509/2007 ze dne 27.srpna 2007

⁵ Usnesení Nejvyššího soudu ČR 11 Tdo 732/2005 ze dne 26.dubna 2006

okolnost snižující nebo vylučující trestní odpovědnost (§19). Právní omyl má význam zejména ve vztahu k blanketním skutkovým podstatám, kdy požadavek konkrétní znalosti zákonné úpravy (např. u deliktů hospodářských, celních atd.) může být např. pro cizince neúměrně přísný, a ne vždy je možno vycházet z míry zavinění činu. V zásadě by neměl být trestný ten, kdo jednal v omluvitelném právním omylu, přičemž podstatou by mělo být zkoumání, zda se pachatel mohl právního omylu vyvarovat... Ohledně vlastního popisu znaků trestných činů v trestním zákoně se uplatní zásada neznalost trestního zákona neomlouvá..." Právní omyl negativní o trestnosti činu pachatele neomlouvá dle zásady ignorantia iuris nocet. Právní omyl negativní ohledně protiprávnosti pramenící z mimotrestních právních předpisů, včetně těch, kterých se trestní zákon dovolává v blanketních nebo odkazovacích skutkových podstatách, se posuzuje podle zásady ignorantia iuris non nocet, pokud šlo o omyl omluvitelný. Právní omyl o protiprávnosti činu pramenící z mimotrestních právních předpisů, kterých se trestní zákon nedovolává, tj. omyl o normativních znacích skutkové podstaty, se posuzuje jako dosud podle zásad platných pro posouzení skutkového omylu negativního. Negativní právní omyl omluvitelný vylučuje obě formy zavinění. Neznalost norem obsažených v trestním zákoníku, jeho novelách a prováděcích předpisech (zákonných či podzákonných) tedy neomlouvá (např. zák. č. 167/1998 Sb. ve spojení s § 289 odst.1 TZ) narozdíl od neznalosti norem, kterých se trestní zákoník dovolává ve svých blanketních či odkazovacích ustanovení, která pachatele omlouvá, šlo-li o omyl omluvitelný.⁶ Odlišné stanovisko zaujímá Jelínek, který uvádí, že takovéto pojetí právního omylu je velmi úzké a vyplývá z nepřesného překladu a nepochopení ustanovení § 9 rak.tr.zák., resp. § 17 něm.tr.zák, která měla být vzorem nové úpravy české a která shodně využívají termín bezpráví (Unrecht), jež zahrnuje jak protiprávnost, tak znaky skutkové podstaty. Proto se uvedená ustanovení samozřejmě vztahují na komplexní právní posouzení konkrétního jednání pachatelem, včetně znaků obsažených přímo v trestním zákoníku...Má

6 ŠÁMAL, P. a kol.: Trestní zákoník §1-139 komentář, C.H.Beck 2009, s. 211-216

tedy za to, že ustanovení o právním omylu by se nemělo vztahovat pouze na normy ze zákonů, na něž trestní zákoník odkazuje v odkazovacích nebo blanketních ustanoveních.⁷ K této otázce se vyjadřoval i J. Herczeg, který uvádí, že úprava právního omylu se dotýká protiprávnosti jako znaku trestného činu, včetně protiprávnosti vyplývající z norem, jichž se trestní zákon dovolává coby norem mimotrestních. Protiprávnost je totiž třeba posuzovat z pohledu celého právního řádu, neboť trestným činem může být pouze jednání právním řádem zakázané a nedovolené. Ohledně vlastního popisu znaků trestných činů v trestním zákoně se uplatní zásada „neznalost trestního zákona neomlouvá“. V případě mimotrestních právních předpisů, jejichž aplikace by se trestní zákoník nedovolával, se i nadále zachovává dosavadní koncepce, tj. posuzování těchto případů jako skutkových negativních omylů.⁸ Pro provinění mládeže obsahuje speciální ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákon o soudnictví ve věcech mládeže, který říká, že soud pro mládež může upustit od uložení trestního opatření mladistvému, který spáchal provinění, na které trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let, jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, dopustil-li se činu z neznalosti právních předpisů, která je zejména vzhledem k jeho věku, rozumové vyspělosti a prostředí, ve kterém žil, omluvitelná. Takováto neznalost tedy nevylučuje trestní odpovědnost, ale má význam při ukládání sankcí.

Vzhledem k tomu, že mnoho skutečností u drogových trestných činů je definováno v prováděcích předpisech, je otázkou, jakým směrem se vydá právní praxe, zda se přikloní k tomu, že povinnost seznámit se s normou plyne ze zásady neznalost zákona neomlouvá, takže vyloučení zavinění zde nepřichází v úvahu anebo po vzoru zahraniční právní úpravy se bude ustanovení o právním omylu vztahovat na komplexní posouzení konkrétního jednání pachatele.

Po vyřešení této otázky by se však mohlo i v případě

⁷ JELÍNEK, J. a kol.: Trestní právo hmotné - Obecná část, Zvláštní část, Leges 2009, s. 236-239

⁸ JELÍNEK, J. (ed.) O novém trestním zákoníku - Sborník příspěvků z mezinárodní konference Olomoucké právnické dny, květen 2009 trestněprávní sekce, Leges 2009, s. 40-41 (J.Herczeg - Zavinění a omyl v novém trestním kodexu)

neomluvitelného omylu jednat o polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. h) TZ.

Závěr

I přes zajisté upřímnou snahu zákonodárce zjednodušit postupy orgánům činným v trestním řízení a přinést občanům větší právní jistotu v tom, které jednání je trestným činem, lze shrnout, že přijatá nařízení vlády přinášejí více otázek, než samy řeší, a ke sjednocení postupu orgánů činných v trestním řízení tak pravděpodobně nepovedou a je otázkou, zda bylo vůbec vhodné a správné upravovat tuto problematiku podzákonnými předpisy.

Literatura:

- FLEGL V.: Listina základních práv a svobod v aplikační praxi
ČR, C.H.Beck 1997
- FLEGL V.: Ústavní a mezinárodní ochrana lidských práv,
C.H.Beck 1997
- GERLOCH A.: Teorie práva, 2.rozšířené vydání, Dobrá voda 2001
- JELÍNEK J. a kol.: Trestní právo hmotné - Obecná část,
Zvláštní část, Leges 2009
- JELÍNEK J. a kol.: Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami
a judikaturou, Leges 2009
- JELÍNEK J. (ed.): O novém trestním zákoníku - Sborník
příspěvků z mezinárodní konference Olomoucké právnické dny,
květen 2009 trestněprávní sekce, Leges 2009
- KNAPP V.: Teorie práva - Právnická fakulta Západočeské
univerzity 1994
- KRATOCHVÍL V. a kol.: Kurs Trestního práva - Trestní právo
hmotné - Obecná část - C.H.Beck 2009
- MADAR Z.: Slovník českého práva, 3. rozšířené a podstatně
přepracované vydání, Linde 2002
- ŠÁMAL P. a kol.: Trestní zákoník I § 1-139 Komentář, C.H.Beck
2009

Šámal, P. - Púry, F. - Rizman, S.: Trestní zákon, komentář,
5.vydání, C.H. Beck 2003

Usnesení Nejvyššího soudu ČR 11 Tdo 509/2007 ze dne 27.srpna
2007

Usnesení Nejvyššího soudu ČR 11 Tdo 732/2005 ze dne 26.dubna
2006

Tukinská, M.

Množství drogy větší než malé dle nového trestního zákoníku

SOUHRN

Článek se zabývá nařízením vlády č. 455/2009 Sb., kterým se pro účely trestního zákoníku stanovuje, které rostliny nebo houby se považují za rostliny a houby obsahující omamnou nebo psychotropní látku a jaké je jejich množství větší než malé a nařízením vlády č. 467/2009 Sb., kterým se pro účely trestního zákoníku stanoví, co se považuje za jedy a jaké je množství větší než malé u omamných látek, psychotropních látek, přípravků je obsahujících a jedů. Je rozebrána vhodnost této právní úpravy, její soulad s právním řádem, vázanost soudu nařízeními při posuzování pachatelů a možný právní omyl pachatele.

Tukinská, M.

The larger than small amount of a drug according to the new penal code

SUMMARY

The article discusses government decree No. 455/2009 Sb., which, for the purposes of the penal code, determines which plants and mushrooms are considered to be plants and mushrooms containing narcotic or psychotropic substances and what amount is larger than small, and government decree No. 467/2009 Sb., which, for the purposes of the penal code, determines, what is considered to be a poison and what amount is larger than small in the case of narcotic and psychotropic substances and preparations containing poison. The suitability of this enactment is discussed and its

correspondence to the body of laws, liability of court to these decrees when assessing offenders and the possible ignorance of law on the part of the offender.

Tukinská, M.

Größer als geringe Menge Drogen nach dem neuen Strafgesetz

ZUSAMMENFASSUNG

Der Artikel befasst sich mit der Regierungsverordnung Nr. 455/2009 Slg., die für die Zwecke des Strafgesetzbuches festlegt, welche Pflanzen beziehungsweise Pilze für Pflanzen oder Pilze gehalten werden, die einen Rausch- beziehungsweise psychotropen Stoff enthalten und welche Menge für größer als gering gehalten wird sowie mit der Regierungsverordnung Nr. 467/2009 Slg., die für die Zwecke des Strafgesetzes festlegt, was als Gifte betrachtet wird und welche Menge bei Rauschgiften, psychotropen Stoffen, den sie enthaltenden Präparaten und Giften für größer als gering gehalten wird. Weiterhin wird im Artikel die Nutzbarkeit dieser rechtlichen Regelung, ihre Übereinstimmung mit der Rechtsordnung, die Bindung von Gerichten an Verordnungen beim Beurteilen der Täter und der mögliche rechtliche Irrtum des Täters erläutert.